

For i dag er jeg uden dig

For i dag er jeg uden dig

Josephine N. B. Valentin

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslagsillustration: Miss Vie

Grafisk opsætning: andrupDESIGN

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave 2024

ISBN 978-87-94320-37-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden
tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med
kildeangivelse i anmeldelser.

Josephine N. B. Valentin

FOR I DAG ER JEG UDEN DIG

HI READER

Just before you hit the floor

"Du er min bedste ven. Ved du godt det, Rina?" råber Jannie lige ind i mit øre, med armene slynget om mig. Hendes krop er tung og varm. Hun har en stram nederdel på og toppen med kun én strop.

Jeg kysser hendes kind. Det efterlader et mærke.

"Du er min bedste ven," råber jeg.

Vi danser videre. Hun har smidt sine stiletter i båsen. Jeg har stadig mine på. Jeg kan godt lide den ekstra højde, der sorterer højdeforskrækkede fyre fra. Jeg kan godt lide den måde, de løfter min røv på. Det er den seksualiserede attribut *I've got going*. Alt andet er lidt for fladt.

Sangen skifter til noget lort. Både Jannie og jeg buher, mens vi grinende vælter ned i vores bås. Eller Jannies stiletters bås.

"Fuck, jeg trængte til at komme i byen, bare os to," siger Jannie.

Jeg tager hendes hånd, og hun klemmer min som svar. Det har jeg også savnet. Virkelig meget. Jeg forstår slet ikke, at de første halvanden måneder af 2.g. er slut. De har været lort på alle måder. Men lige nu er det lige meget, for jeg er glad. Oktober kan nå at blive min måned endnu.

"2.g. er bare virkelig hårdt," fortsætter hun og rykker tættere på mig, så hun er sikker på, at jeg hører, hvad hun siger.

"Du får sgu da 12 i alt," indvender jeg.

"Kun, fordi jeg bruger al min tid på det."

"Når du ikke lige sutter pik på Troels," griner jeg, men faktisk mener jeg det. Hun har virkelig den undskyldning på autosvar. *Kan ikke. Er sammen med T.*

"Når man har fået en gave af Gud, skal man også bruge den," svarer Jannie højtideligt.

Latteren runger mellem os, får de omkringsiddende til at stirre, som om vi er mærkelige.

Fuck it. Det er dem, der er nederen.

"Jeg ved godt, du er ligeglad med karakterer," siger Jannie så, mens hun er ved at kante sig ud mellem bord og bæk.

"Hvad mener du?"

"Altså, det er jo ikke lige 10 og 12, du får for dine afleveringer."

"Det betyder da ikke, at jeg er ligeglad?" Min fuldskab er ikke længere ren glæde. Jeg har ikke lyst til at fortsætte den her samtale, men fulde-Rina er ikke særlig god til at høre efter. Fulde-Rina siger tit de ting, som Ædru-Rina bare tænker.

"Nej, okay, men du får jo nærmest kun 2-taller." De bare tær på det klistrede gulv giver mig kuldegysninger af klamhed.

"Så hvis jeg ikke får 12, så har jeg ikke lagt arbejde i mit 2-tal?"

"Du behøver ikke blive sur," affejer Jannie min harme med et grin. Hun lægger en arm om min talje. "Skal vi have shots, eller hvad?"

"Synes du, jeg er dum?" spørger jeg i stedet for at svare.

Hun giver slip på mig og ruller med øjnene. "Helt ærligt?"

"Ja, helt ærligt, tak."

"Babe," siger hun. "Du er skøn, det ved du. Men du er virkelig ikke god til at studere. Så kan du så meget andet."

Det betyder ja.

"Hvad fanden skal man også med STX," siger jeg hårdt.

Den eneste grund til, jeg går i gymnasiet, er, fordi mor har dikteret det. Det var enten gym eller skrid.

Lysene blinker i kanten af mit synsfelt. Jeg har lyst til at bevæge kroppen.

"That's the spirit," hujer min bedste ven. "Og ved du hvad? Du er fucking episk til at bage kage."

"Giver du så æblekage-shots?" spørger jeg påtaget glad. I morgen vil jeg helst have glemt den her samtale, og det kræver langt mere alkohol end det, vi har drukket i Jannies kælder, før vi kom her.